

1

Judviem reikia vienas kito.

Zeinas Džofmanas dar kartą perskaitė žodžius, laikydamas oficialų dokumentą rankoje taip stipriai, kad pajuto, kaip skauda kaulų sąnarius. Advokato atsištame voke rado asmeninį laišką, maldaujantį suprasti.

Jis nesuprato. Anaip tol.

Kodėl jį tai stebino?

Pats sau atsakė tyliai klausimui. Todėl, kad buvo kvailys – štai kodėl. Užtektinai kvailas, kad patikėtų, jog vienintelis jo šeimos narys, kurį laiką padoriausiu, supratingiausiu ir mieliausiu, su juo šitaip nepasielgs. Na, jis klydo. Ji dėl jo buvo visiškai neteisi. Teisybės dėlei, jo velionis tetutė, kaip vienintelė *Pakrantės uolė namų* vėlynieji savininkė, smogė lyg peiliu į nugarą, pareikšdama savo paskutinę valią.

Už jo lango Manhatano panoramą temdė audros debesys. Prognozuojama pūga artėjo, lyg pranašaudama maišatį jo paties gyvenime.

Kaip visa tai tinka.

Numetęs laišką ant raudonmedžio stalo savo kabinete, Zeinas pasitrynė akis ir ramiai kvėpavo. Negalima juk blogai galvoti apie mirusiuosius, ar ne? Tiesą pasakius, jautėsi nusivylęs labiau savimi nei tetule Mirna. Jis pats neturėjo nė sekundės patikėti, kad bent kažkas laikys jį vertu būti vieninteliu paveldėtoju žmonijoje. Net ir ta vienintelė giminaitė, kuri jį priglaudė. O kad būtų žveistas dar skaudžiau, Zeinas dalijosi palikimu su žmogumi, su kuriuo net nebuvo susijęs kraujo ryšiais. Žinoma, kad Mirna svarstė ir apie kitą šeimos paveldėtoją. Visada taip darydavo.

Jis išspręstą visą tai ir ras būdą, kaip viską sutvarkyti. Būtų lengviausia išpirkti kitą akciją dalį ir tam turėjo išteklių. Nors Zeino šeima visiškai jo nevertino, jis savo įgomis susikūrė visai sėkmingą imperiją. Žmonės nevertindavo jo visą gyvenimą. Atvirai kalbant, turėjo pripažinti, kad ankstesnėmis dienomis suteikdavo jiems apšviatą dingsnių taip manyti. Ir vis dar suteikia.

Jis abejingumas truputį skaudino. Gerai, labai smarkiai skaudino. Žinoma, jie visi matė, kiek daug per tuos metus jis pasiekė tik savo įgomis. Ar tai nepakankama priežastis pakeisti požiūrį?

Kaip paaiškėjo, atsakymas buvo *ne*, ir tai aiškiai rodo laiškas, gulintis ant stalo priešais.

Nepaisant jo sėkmės, tetulytės palikimas atrodė ir kaip didžiulis spėjimas. Turės dalytis viską per pusę.

Piktai atsidusęs, nuvargęs Zeinas pasitrynė akis, apėjo aplink stalą ir susmuko ant ergonomiškos odinės kėdės. Kas padaryta, tas padaryta; reikės veikti greitai, kad viską kuo skubiau sutvarkytų. Ir taip turėjo daug darbo, bet tik ši problema veikė galvą spręsti svarbesnius reikalus.

Ne, be jokios abejonės, turės imtis šios būdos pirmiausia, ir pats asmeniškai. Teks daug ką aptarti ir suderinti su kitu paveldėtoju, nes niekuo kitu pasitikėti negalėjo.

Judviem reikia vienas kito.

Užrašyti žodžiai aidėjo jo galvoje tetulės Mirnos balsu. Neturėjo žalio supratimo, ką ji sau manė. Jam nereikėjo niekieno pagalbos, kad galėtų būti vėlynieji vadovu. Iš tikrųjų tai jau turėjo vėlynieji viziją, kuri buvo visiškai priešinga, nei sivaizduotų kas kitas, norintis jį valdyti.

Pakrantės uolė namų vėlynieji buvo nedidelė ir nuostabi. Netgi nepriimdavo užsakymų internetu, dėl Dievo meilės. Tai reiškė, kad klientai buvo tik vietiniai ir saujelė sezoninių turistų. Tokia veikla buvo beprasmiška ir visiškai nepriimtina šiuolaikinėje pasaulinėje ekonomikoje. Ir ypač gerokai paviluota masinei plėtrai.

Zeinui net nereikėjo verslo paskolos, kad įgyvendintų savo idėjas, nes turėjo tam pakankamai savų išteklių. Galbūt dėl to Mirna pirmą sunkiai suvokiamą sprendimą. Greičiausiai ji suprato, kad Zeinas bus tas investuotojas, kuris išlaikys veikiantį vėlyniejį, nepakeisdamas jos statuso.

Ką gi, jei Mirna taip manė, ji klydo ir neteisingai vertino.

Braukdamas per planšetę, Zeinas surinko savo asistentės telefono numerį, kuri atsiliepė iškart po pirmo skambučio, nors buvo šeštadienio rytas.

– Klara, žinau, kad bus labai sudėtinga prieš pat šventes, bet ar galėtum atšaukti mano tvarkaraštą ateinančioms dviem savaitėms? Turiu skubiai vyksti į Kaliforniją.

Stojo ilga tyla – pats suprato, kaip visiškai jam nebūdingai skambėjo šis prašymas.

– Ar tai susiję su velione jėga? teta? – lygiai taip pat nebūdinga ir Klarai, kad ji klausė asmeninės informacijos.

Zeinas numanė, kad viskas neįprasta.

– Panašiai, – atsakė. – Paskelbė testamentą.

– Suprantu, – šį kartą Klara neištarė klausimo garsiai, bet Zeinas galėjo nuspėti, ką ji manė. Greičiausiai nesuprato, kodėl jis tiesiog nenusiuntė savo žmonės atstovo išspręsti visų teisinių reikalų, susijusių su turto paveldėjimu, na, dalinio turto paveldėjimu. Juk turi kvalifikuotą viešojo administravimo magistrą ir advokatą, kurie viską sutvarkytų. Bet kad ir kaip viliojamai tai skambėjo, Zeinas žinojo, kad siūsdamas ką kitą pasirinktų bailio kelią. Galėjo būti kaltinamas daug kuo, bet niekada nebuvo bailys.

– Paaiškėjo, kad prijungsime dar vieną vėlinę prie žmonės, – pasakė Klarai. Kol kas nėra ko leisti? detales, kad jam dar nepriklauso visa nuosavybė.

– Supratau. Parengsiu sutartį.

– Ačiū. Ko gero, pats turėsiu vykti dėl šio įvykio. Dėl šio įvykio priežasčių... – galiausiai atsakė neištarė klausimą.

Tyla net spengė. Jo asistentas niekada nesupras, kodėl jis turi ten keliauti pats. O ir kaip galėtų? Ji nežinojo ir visos už to besislepiančios istorijos. O ir nuosavybė nebuvo tokia didelė, kaip galėjo atspėti. Žinoma, kad ne, palyginti su kitomis jo žmonėmis.

Klara nesuprato, kad šis paveldėjimas buvo tik dalis jo palikimo – mažytis žingsnis į pasaulį, kuriame buvo gimęs, bet kuris jo nenorėjo.

Be abejojant, teks bendrauti su kitu paveldėtoju tiesiogiai. Visa ši situacija – viena, didelė, jautri ir sudėtinga sumaištis.

Viską dar labiau apsunkino faktas, kad prieš daugelį metų kitą paveldėtoją jis buvo šeimyninis.

Kalėdų Senelis tikrai buvo visiškai girtas.

Izadora Verakruz neturėjo nė menkiausių abejonų ir nenutuokė, ką dabar daryti. Viena buvo aišku: ji negali leisti tokios bėsenos ponui Rėjui dalyti dovanų. Kodėl jis turėjo prisigerti bent dabar? Buvo dar tik vidurdienis, tačiau ji suprato, kad išgėrinėjimai dienos metu vargu ar buvo neįprastas dalykas Napos slėnyje.

Be to, negi jis visas dienas turėjo būti apsvaigęs? Šiuo metu nemažai vaikų degustacijų kambaryje stovėjo eilėje, laukdami pasidėti Kalėdų Seneliui ant kelių, nusifotografuoti ar gauti simbolinę dovaną.

– Dieve, jis girtesnis už žiurkės viskio statinę, – tarstelėjo Paula, atsistojęs šalia Izos. Abi su siaubu stebėjo, kaip ponas Rėjus pasilenkę užsirišti batų raišteliams ir vos nenusivertė. – Jis negali toks eiti, Ize!

– Žinau, – giliai atsidususi atsakė. – Jaučiu nuo jo sklindantį tvaiką iki pat čia.

– Negali sutikti jo tokio išleisti pas vaikus, – pakartojo Paula vėl, nors buvo aišku kaip dieną.

– Žinau, – pakartojo Izos.

– Ar mes turime atsarginį planą?

Dar ne. Bet Izos jau buvo sugalvojusi vieną. Kai Mirnos nebeliko, ji tapo pagrindine vėlinės valdytoja ir visa atsakomybė krito jai ant pečių.

Patikslinimas: oficialiai ji buvo ne tik pagrindinė valdytoja, bet ir pusės dalies savininkė. Ir nesitikėjo jokios pagalbos iš savo vadinamojo partnerio. Zeinui Džofmanui ši vieta nerūpijo. Nesilankė čia daugybę metų. Be jokios abejonės, jis žmogiško partnerio vaidmens ir šikiš tik tam, kad jį sunervintų.

Jam visada tai sekėsi.

– Turiu pasirinkti tuo pati, – tarė atsakydama Paulos klausimą.

Paula nusišaipė:

– Nešišėisk, bet tu tam netinki. Būsi prastas Kalėdų Senelis.

Izos suprato, kad Paula sako tiesą.

– Gali būti. Bet manau, kad galiu būti jo padėjėjas elfas, – griebė draugę už rankos. – Tu eik ir pasirink ponui Rėjumi. Nusivesk šiuos virtuvės ir išvirk kavos. Stiprios kavos.

– Ką ketini daryti?

– Persirengsiu. Kažkur tarp gausybės kalėdinių dekoracijų ir niekų, žinau, yra mažiausiai vienas elfo kostiumas.

Paula jai žvaliai linktelėjo ir nulėkė vykdyti nurodymą. Vargu ar didelis puodelis kavos padės – Rėjus vis dar atrodė girtas. Po kelių valandų vyrui tikrai labai skaudės galvą.

Kol Izos surado ir šispraudė elfo kostiumą, nebesijautė esanti tokia kilniaširdė neatsakingajam Kalėdų Seneliui. Pirmiausia tas žalio veltinio kostiumas buvo jai dviem dydžiais per mažas. Niekada nebuvo smulki, tad jos dailios kūno linijos priešinosi ankštiesiems aptemptiems drabužiams. Žaisti Kalėdų Senelio padėjėjų?

nebuvo tarp jos šios dienos darb?.

Pakrant?s uol? nam? vynin?je šis renginys vykdavo kasmet, o R?jus b?davo Kal?d? Seneliu jau kelinti metai iš eil?s. Kod?l jis b?tinai tur?jo išsirinkti šiandien?, kad prisigert??

Atsidususi iš nusivylimo ir tyliai meldamasi, kad ta pigi kostiumo medžiaga atlaikyt? kelias valandas, Iz? iš?jo pasisveikinti su vaikais – jie grei?iausiai bus labai nuli?d?, kad Kal?d? Senelis nebepasirodys.

Ir buvo teisi. Kai pasiekusi degustacij? kambar? pasisveikino su pirmuoju vaiku, j? pasitiko pikti žvilgsniai. Niekas nenor?jo fotografuotis su elfu, vilkin?iu per maž? kostium?. Tik simbolin? dovan?l? šiek tiek praskaidrino nusivylim?. Gird?josi t?v? niurzg?jimas apie laiko švaistym? ir kad ver?iau jau b?t? važiav? ? prekybos centr?.

Iz? gal?jo numanyti, k? jie visi galvoja. Tai buvo pirmasis jos renginys po Mirnos mirties ir jai visiškai nepasisek?. Kai paskutinis vaikas nenoriai pagrieb? savo dovan? ir iš?jo, Iz? vos neverk?. Neparduotas nei vienas butelis vyno.

Iz? pasiilgo Mirnos, nes ši buvo kur kas daugiau nei darbdav?. Ji tapo vienintele ir patikimiausia Iz?s drauge nuo vaikyst?s, vietoj t?v?, kuri? ji visada ilg?josi.

Nusipl?šusi nuo galvos elfo kepur?, ja lyg nosine nusišluost? akis ir nos?. Nelemtas kostiumas. Ji vos gal?jo ?kv?pti. Keliaus tiesiai ? šiukšlin?, kai tik j? nulups.

Staiga prasiv?rusios durys ?leido šalto oro bang?. Kas dabar? Degustacij? kambarys vis dar buvo nesutvarkytas, ji tur?jo nueiti ir paži?r?ti, kaip ten R?jus, ir nebeišters, jei teks dar bent por? minu?i? t?noti šiame siaurame kostiume.

– Regis, žaislai baig?si, – neatsisukusi tarstel?jo naujai ??jusiajam. – Ir tikriausiai nenor?site nuotraukos.

– Priešingai, – suskambo gilus, vyriškas ir per daug gerai paž?stamas balsas. – Nor??iau nuotraukos. Esi pats žavingiausias elfas, kok? yra tek? matyti.

Iz? sustingo, negal?dama tarti n? žodžio. Nebuvo joki? abejoni?, kieno šis balsas. B?t? pažinusi j? visur, nors pra?jo daug met?, kai gird?jo j? paskutin? kart?. Zeinas Džofmanas. Tarsi diena jau ir taip neb?t? velniškai bloga.

Kod?l, po galais, taip pasak??

Zeinas nor?jo nuryti ištartus žodžius t? pa?i? minut?, kai jie nuskrido jam nuo l?p?. Žinoma, ji atrodo žavingai. Visada tokia buvo. Bet vis d?lto jam neder?jo taip sakyti. Tam nebuvo jokio pasiteisinimo. Tiesiog sutriko ??j?s ir išvyd?s j? nuo galvos iki koj? apsirengusi? tuo žaliu veltiniu ir apsiavusi? smailianos?mis šlepet?mis. Medžiaga aptemp? j? pa?iose reikiamiausiose vietose. Jos tams?s, banguoti plaukai krito prabangiomis garbanomis ir ?r?mino širdel?s formos veid?. Po perk?nais, laikui b?gant ji tapo dar gražesn?. Nors man?, kad yra pasiruoš?s j? pamatyti, išvysti j? tokios ne?prastos išvaizdos, vaizdžiai tariant, buvo lyg sm?gis ? paširdžius. Kas gal?jo pagalvoti, kad elfai gali b?ti tokie patraukl?s ir gundantys?

Vis d?lto jis tur?jo b?ti daug profesionalsnis. Atmetus praeities istorij? ? šon?, faktas, kad jie dabar buvo verslo partneriai, ir tur?jo užkirsti keli? flirtui. Geruoju ar bloguoju.

Sprendžiant iš ? j? mesto verian?io paniekos žvilgsnio, šis momentas neabejotinai priklaus? antrajai kategorijai.

Zeinas atsikrenkšt? ir pam?gino dar kart?:

– Labas, Ize.

Dabar, kai aiškiai gal?jo matyti jos veid?, pasijuto dar didesniu šunsnukiu d?l to, kaip su ja pasisveikino. Ji aiškiai buvo nusiminusi. Dieve, pad?k jam, atrod? lyg b?t? verkusi.

Ji šniurkštel?jo.

– Zeinai?

– Ar pasirodžiau netinkamu laiku?

Iz? nesivargino atsakyti, tik pasiteiravo:

– Kas tave v?l atved? ? šiuos kraštus?

Jis nenutook?, ar jos balse gird?josi sarkazmas. Žinoma, ji numan?, kod?l Zeinas gr?žo namo.

– Manau, kad gali atsp?ti atsakym?.

Iz? papurt? galv?:

– Neturiu n? menkiausio supratimo.

Zeinas vis dar nebuvo tikras d?l tokio jos poži?rio. Ji buvo vienas protingiausi? jo paž?stam? žmoni?.

– Saky?iau, tur?tume aptarti kai kuriuos reikalus, ar ne? Atsižvelgdami ? Mirnos testamentą turin?.

Ji bakstel?jo pirštu sau ? smakr?, lyg m?stydamą, k? jis k? tik pasak?:

– Žinoma, tarptautinės korporacijos generaliniam direktoriui nereikia dėl to skristi pačiam per visą šalį. Negi paprastai nesiunti savo atstovų ar galiotini sutvarkyti tavo verslo reikalų?

Zeinas gąžtelėjo pečiiais, žengdamas į kambarį, nusimovęs pirštines ir nusivilko paltą. Gruodis Napoje buvo žymiai šiltesnis nei šiaurės rytuose, bet vis dar gana žvarbus, kad reiktų žiemini drabužiai.

– Nusprendžiau tuo pasirodinti pats asmeniškai, – ji vėl tegalėjo spilioti kodėl. – Tik pirmiausia kodėl tu taip juokingai apsirengusi?

Iz demonstratyviai pasitrynė rankas prie šonų ir truputį pasisuko:

– Bet juk sakei, kad atrodau žavingai?

Taigi ji nesiruošė leisti jam to pamiršti. Turėjo susiprasti.

– Vis dėlto ar yra aišku, kodėl vienas Kalėdų Senelio elfas blaškosi Napoje per patį tempto atostogų sezono karštį?

– Yra. Nes pats Kalėdų Senelis nusprendė, kad šį rytą jam reikia šio to šventiškesnio nei kava. Tą patį rytą, kai jis turėjo susitikti su vaikais ir pasveikinti juos kasmetiniame mūsų organizuojamame renginyje *Nusifotografuok su Kalėdų Seneliu*.

– Taigi tau teko tapti ištikimu jo pagalbininku.

– Bingo, – ji parodė Zeiną pirštu.

– Gerai, kad netoliese turėjai patogų elfo kostiumų.

Iz pažvelgė sau į liemenį:

– Jeigu tik jis tiktų labiau...

Iš tos vietos, kur Zeinas stovėjo, atrodė, kad jai tinka puikiai.

– Man nū motais, kaip atrodau, – tū? Iz?. – Vaikai nusivylė, kad gavo elfą, nors tikėjosi Kalėdų Senelio. Jiems neatrodė, kad esu žavinga.

– Negi taip blogai?

Ji linktelėjo galva, o akys apniuko:

– Mirna niekada nebūtų leidusi, kad taip nutiktų. Greičiausiai būtų paskambinusi ponui Rėjui iš vakaro ir sitikinusi, kad jis blaivus.

– O taip! Mirna Tabor buvo tobula. Pamiršau.

Iz greitai žvilgtelėjo į jį:

– Ką tai turėtų reikšti?

– Nieko, pamiršk, ką pasakiau.

Iz buvo viena didžiausių Mirnos gerbėjų ir, kiek tik jis galėjo prisiminti, šis jausmas buvo abipusis.

Daugeliu atžvilgių bevaikai tetulytei Iz buvo lyg dukra. O štai jis buvo tas nutrūktgalvis ir nepataisomas vaikas, kurio teta negalėjo sutramdyti.

– Klausyk, – tarė Iz, o jos balsas tapo ledinis. – Žinau, kad turėjai bėdą su savo šeima, bet Mirna, pavyzdžiui, visada stengėsi su tavimi elgtis teisingai.

Šis pareiškimas būtų buvęs juokingas, turint omenyje dabartinę jų padėtį. Teisybės dėlei reikia pasakyti, kad tetulė Mirna iš tiesų elgėsi teisingai, kai tai buvo susiję su juo. Mirna priglaudė jį ir suteikė jam pastovius namus, kurių neturėjo, metai iš metų mėtomas tai vienur, tai kitur. Bet prieš mirtį ji tikrai su juo pasielgė negražiai:

– Susitarkime nekalbėti apie tai.

– Puiku. Vis tiek neturiu jėgų su tavimi ginčytis. Tik ne po šios visišką nesėkmę.

Zeinas atsiduso. Tokie renginiai kaip šis buvo vienas tų dalykų, kuriuos jis norėjo panaikinti. O Mirna ir Iz manė, kad tokie linksmi, šeimyniniai susibūrimai buvo svarbūs jų bendruomenei.

Jis negalėjo su tuo sutikti.

Pakrantės uolų namus sivaizdavo visiškai kitaip. Norėjo, kad vyninė taptų svarbia aukštesniosios klasės vyno rinkos dalyve. Jo asmeninis prekės ženklas, žinomas visame pasaulyje, buvo išskirtinis ir orientuotas į prabangų mėgstantį pirkėjų. Nerimti žaidimai vaikams vyninėje neturėjo nieko bendro su jo verslu.

Iz ir jo tetulė visada norėjo valdyti vyninę kaip mažytį namų ūką. Jauki ir šeimyniška.

O jis turėjo didesnius sumanymus. Idėjus, kurias jo tetulė subtiliai ir švelniai, bet tvirtai, metams bėgant, žlugdė.

Nėra reikalo dabar į visa tai gilintis.

Iz pasilenkė nusimauti smailiapiršnių šlepečius. Zeinas nepajėgė atplėšti žvilgsnio nuo jos tvirtų, moteriškų blaudžių. Aname gyvenime jo rankos glostė šias mažytes kojas. Bet tada jie buvo beveik vaikai. Dabar visiškai kitokie žmonės. Visas pasaulis jau kitoks.

– Kur apsistojai? – paklaus? Iz? išsitiesdama.

Jis g?žtel?jo pe?iais:

– Manau, kad liksiu ?ia, dvare.

– Manau, turi toki? teis?. Atsižvelgiant ? tai, kad pus? palikimo yra tavo, – neatrod?, kad d?l to Iz? buvo patenkinta.

– Nesijaudink, neketinu ilgai užsib?ti mieste.

Ji ?smeig? ? j? akis:

– Ir kod?l man?s tai nestebina?